

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4246/2022
23.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, др Илије Зиндовића, Драгане Бољевић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Надежда Гвозденац адвокат из ..., против туженог АД „Витал“ Фабрика уља и биљних масти Врбас, кога заступа Никола Шијан адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2024/22 од 01.06.2022. године, у седници одржаној 23.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2024/22 од 01.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 419/2020 од 28.12.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за време обављања редовног посла код послодавца исплати износ од 1.200.000,00 динара (укупно), односно износ од 350.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, износ од 300.000,00 динара на име претрпљеног страха, износ од 200.000,00 динара на име душевних болова због умањења животних активности и 350.000,00 динара на име душевних болова због наружености, са законском затезном каматом од 28.12.2021. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате, све у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде. Ставом другим изреке, у преосталом делу тужбени захтев тужиоца према туженом по истом правном основу је одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 316.112,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате у року од 15 дана од достављања преписа пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2024/22 од 01.06.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Врбасу П1 419/20 од 28.12.2021. године у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује применом одредбе члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о којој је одлучено побијаном пресудом је накнада нематеријалне штете због повреде на раду. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде нижестепени судови су одлучили на основу чињеница утврђени изведеним доказима и њиховом оценом, применом чл. 164. Закона о раду и чл. 200. Закона о облигационим односима. Наводи ревидента усмерени су на оспоравање утврђеног чињеничног стања и оцену изведених доказа у конкретном случају. У ревизији се не наводи правно питање које је од општег интереса или је у интересу равноправности грађана, а такво питање по оцени Врховног касационог суда у овом спору не постоји. Уз ревизију нису приложене пресуде донете у истим чињенично-правним споровима које би, због другачијег пресуђења, оправдавале потребу за уједначавањем судске праксе. Разлози побијања другостепене пресуде не намећу потребу одлучивања ни ради новог тумачења права. Стога, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, те је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 11.05.2020. године, а побијана вредност предмета спора је 1.200.000,00 динара.

С обзиром на то да се у овом случају ради о спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора која се ревизијом побија очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија туженог недозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**